

21 STYCZNIA DZIEŃ WIEWIÓRKI.

Wiewiórka pospolita to gatunek gryzonia z rodziny wiewiórkowatych. Osiąga długość ciała 20–24 cm i ogona 17–20 cm, a jej masa to 200–300 gramów. Jest typowym zwierzęciem nadrzewnym. Jej grzbiet ubarwiony jest na kolor od rudego do ciemnobrązowego, natomiast spód ciała jest zazwyczaj biały. Wiewiórki żyjące w Karpatach i Sudetach mają umaszczenie ciemniejsze – ciemnobrązowe. Na okres zimowy zmieniają ubarwienie na bardziej popielate.

Chętnie wędruje po pniach, czujnie rozglądając się wokoło i schodząc na ziemię głową w dół. Utrzymuje się na drzewach dzięki ostrym pazurom, a puchaty ogon stanowi przeciwwagę dla tułowia i głowy. Ogon pomaga też utrzymać równowagę, gdy zwierzak, stojąc na wiotkiej gałęzi, wyciąga łapki np. po szyszkę. Jej gibkie ciało pozwala błyskawicznie zmieniać pozę. Ten nadrzewny ssak imponuje zręcznością i stać go na niezwykle akrobacje, a przede wszystkim - na skoki. Umożliwiają to nie tylko długie tylne nogi, ale też rozwinięte zmysły. Oczy, osadzone po bokach głowy, zapewniają szerokie pole widzenia. Zachowanie równowagi ułatwiają zaś włoski czuciowe, tzw. wibrysy (odpowiednik "wąsów" kota) rozmieszczone w różnych miejscach na ciele, m.in. na łapach.

Nasze rodzime wiewiórki mają dwa kolory umaszczenia: albo są rude z szarymi bokami i podbrzuszem, albo czarno-brunatne z białym podbrzuszem. Miewają też ubarwienie pośrednie. Żyją tam, gdzie rosną drzewa, zwłaszcza w lasach iglastych i mieszanych oraz starych parkach. Jeżeli mieszkamy w ich okolicy możemy liczyć na odwiedziny wiewiórek w swoim ogrodzie. Zwierzątek tych jest jednak niewiele, ponieważ żyją samotnie, a każda z nich (zwłaszcza samce) zajmuje spore terytorium, o powierzchni nawet 5 ha.

Wiewiórka zamieszkuje dawne gniazda ptaków lub buduje je sama w koronach drzew z trawy i drobnych gałązek wyściełając mchami, a w dziupli trzyma swoje zapasy. Gniazda te mają jeden wejściowy otwór. Wiewiórki są aktywne w dzień, a ich pożywienie stanowią nasiona, pędy, grzyby, owoce, ale także owady, jaja i pisklęta. Gromadzą one zapasy żywności, np. zakopując nasiona – co przyczynia się do rozsiewu nasion drzew. Zaobserwowano też, że zwierzątka te bardzo często na gałęziach drzew suszą grzyby.

Wiewiórki nie zapadają w typowy sen zimowy. Przesypiają największe mrozy i budzą się jak tylko zrobi się cieplej. To właśnie wtedy najłatwiej spotkać je w ogrodzie - głodne szukają wcześniej schowanego pożywienia, a jak go nie znajdą to częstują się ziarnami z ptasich karmników. Wiewiórki są gatunkiem dość wygodnym i szybko przyzwyczajają się do naszej pomocy, przez co mogą całkowicie zrezygnować z własnych poszukiwań. Dokarmiajmy je więc tylko wtedy gdy zaobserwujemy, że długo szukają jedzenia, a ziemia jest zbyt zmarznięta by mogły w niej kopać.

Gatunek ten występuje w Europie i Azji w lasach liściastych i iglastych, a także w parkach i różnego typu zadrzewieniach. Jeżeli chodzi o obszar Polski to jest ona spotykana na całym terenie i podlega częściowej ochronie. Przeciętnie żyje ok. 5 lat.